

971.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 19 grudnia 1927 r.

zmieniające niektóre przepisy o urządzeniu sądownictwa i o postępowaniu karnem w okręgach sądów apelacyjnych: w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Artykuły: 5 i 24 przepisów tymczasowych o urządzeniu sądownictwa w Królestwie Polskim z dnia 18 lipca 1917 r. (Dz. Urz. Dep. Spraw. № 1, poz. 1) w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1921 r. w przedmiocie niektórych zmian w przepisach tymczasowych o urządzeniu sądownictwa w b. Królestwie Polskim (Dz. U. R. P. № 30, poz. 172) otrzymują brzmienie następujące:

a) „Art. 5. Sąd pokoju składa się z jednego lub więcej sędziów pokoju. W sądzie pokoju rozpoznaje sprawy i pełni poszczególne czynności sędziego pokoju jednoosobowo. Sędzia pokoju, a jeśli jest ich więcej, jeden z nich, wyznaczony przez prezesa sądu okręgowego, jest równocześnie kierownikiem sądu pokoju. Do kierownika należą sprawy administracyjne sądu i nadzór nad kancelarią sądową.”

b) „Art. 24. Ławników do kompletów handlowych sądu okręgowego (art. 6) wybiera kupiectwo stosownie do przepisów, obowiązujących przy wyborze sędziów handlowych. Ławnicy ci używają tytułu sędziów handlowych i prócz udziału w sądeniu spraw handlowych pełnią czynności przez ustawy sędziom handlowym powierzone. Liczbę sędziów handlowych określa Minister Sprawiedliwości.”

W okręgach, w których utworzono izby przemysłowo-handlowe w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r. o izbach przemysłowo-handlowych (Dz. U. R. P. № 67, poz. 591) należy stosować przepis art. 4 pkt. 9 tego rozporządzenia.

Sędzią handlowym może być ten, kto posiada obywatelstwo polskie, używa w pełni praw cywilnych i obywatelskich, jest nieskazitelnego charakteru, ukończył trzydzieści lat życia, włada językiem polskim w słowie i piśmie, oraz posiada praktyczną znajomość obrotu handlowego i zwyczajów handlowych.”

Art. 2. Ustęp pod lit. c) art. 25 przepisów tymczasowych o urządzeniu sądownictwa w Królestwie Polskim z dnia 18 lipca 1917 r. (Dz. Urz. Dep. Spraw. № 1, poz. 1) otrzymuje brzmienie następujące:

„c) kierownicy sądów pokoju — nad urzędnikami kancelarii sądowej oraz funkcjonariuszami niższymi tych sądów, którymi kierują”.

Art. 3. Art. 105 ustawy postępowania karnego z 1864 r. w brzmieniu, nadanem art. 8 przepisów

przechodnich z dnia 18 lipca 1917 r. do ustawy postępowania karnego (Dz. Urz. Dep. Spraw. № 1, poz. 4), otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 105. Oględzin, badań przedmiotowych, sekwestracji i rewizyj dokonywa sędzia pokoju”.

Art. 4. W części pierwszej art. 130 ustawy postępowania karnego z 1864 r. w brzmieniu art. 11 ustawy z dnia 25 lutego 1921 r. w przedmiocie zmian w ustawodawstwie karnem, obowiązującym w b. zaborze rosyjskim (Dz. U. R. P. № 30, poz. 169), skreśla się wyraz „ławników”.

Część druga powyższego artykułu otrzymuje brzmienie następujące: „Wyrok podpisuje sędzia pokoju.”

Art. 5. W art. 249 ustawy postępowania karnego z 1864 r. w brzmieniu, uzupełnionem art. 22 ustawy z dnia 25 lutego 1921 r. w przedmiocie zmian w ustawodawstwie karnem, obowiązującym w b. zaborze rosyjskim (Dz. U. R. P. № 30, poz. 169), dodaje się jako zdanie drugiej części pierwszej postanowienie następujące:

„Minister Sprawiedliwości może zlecić stałe pełnienie obowiązków sędziego śledczego sędziemu pokojowi prawnikowi; zlecenie to może odwołać.”

Art. 6. Część pierwsza art. 288 ustawy postępowania karnego z 1864 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Sędzia śledczy lub sędzia pokoju, któremu zlecono stałe pełnienie obowiązków sędziego śledczego,—prowadzą śledztwa wstępne w wyznaczonych sobie okręgach śledczych. Granice okręgów śledczych określa Minister Sprawiedliwości.”

Art. 7. Art. 626 ustawy postępowania karnego z 1864 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Nie zabrania się odczytywać podczas rozprawy głównej zeznań pisemnych świadków, którzy nie stawili się do sądu z powodu śmierci, choroby, bardzo podeszłego wieku lub znacznej odległości miejsca pobytu, oraz tych, których miejsce pobytu nie jest wiadome, którym przysługuje prawo zakrajowości, lub którzy odmawiają zeznań bez podstawy prawnej. Za zgodą stron odczytywać można zeznania innych świadków, którzy nie stawili się do sądu.”

Art. 8. Wprowadza się do ustawy postępowania karnego z 1864 r. następujące postanowienia:

a) Art. 633 u. p. k. otrzymuje brzmienie następujące:

„Rozprawa główna w każdej sprawie winna odbywać się bez przerwy, prócz wypadków niżej wymienionych.”

b) Wprowadza się art. 633¹ u. p. k. w brzmieniu następującem:

„Przerwy niezbędne dla wypoczynku zarządza przewodniczący”.

c) Art. 634 u. p. k. otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeśli sąd uzna za niezbędne przerwać rozprawę w celu zebrania dodatkowych wiadomości lub ściągnięcia dodatkowych dowodów, zwłaszcza w celu wezwania lub przymusowego sprowadzenia świadków lub biegłych, którzy nie stawili się, wówczas przer-

wana rozprawa po jej podjęciu toczy się w dalszym ciągu, poczynając od czynności, na której ją przerwano."

d) Wprowadza się art. 634¹ — 634³ u. p. k. w brzmieniu następującem:

„Art. 634¹ u. p. k. „Rozprawę przerwać można raz lub więcej razy, ogłaszając natychmiast ustnie o jej następnym terminie. Przed przystąpieniem do dalszej rozprawy przewodniczący lub jeden z sędziów przedstawia ustnie dotychczasowy jej przebieg na podstawie akt sprawy.”

Art. 634² u. p. k. „W czasie przerwy, przewidzianej w art. 634, sędziowie mogą brać udział w innych rozprawach i czynnościach urzędowych.”

Art. 634³ u. p. k. „W razie podjęcia przerwanej przez sąd rozprawy (art. 634) każdy sędzia może zażądać powtórzenia bądź całej rozprawy, bądź poszczególnych czynności. O wnioskach w tym względzie prokuratora i stron orzeka sąd.”

e) Art. 635 u. p. k. otrzymuje brzmienie następujące:

„Rozprawę należy przeprowadzić od początku, jeśli skład sędziów ulegnie zmianie, lub gdy od czasu ostatniej przerwy do podjęcia rozprawy minęło więcej czasu niż czterdzieści dni.”

f) Art. 640 u. p. k. uzupełnia się dodaniem na końcu wyrazów: „albo postanawia przeprowadzić rozprawę częściowo i w razie potrzeby przerwać ją w myśl art. 634”.

Art. 9. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1928 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowki*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

972.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 19 grudnia 1927 r.

w sprawie pobierania w okresie od 1 stycznia 1923 r. do 31 marca 1929 r. nadzwyczajnego 10⁰/₀-go dodatku do podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych, względnie przymusowo ściąganych zaległości wyżej wymienionych danin.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. W okresie od 1 stycznia 1928 r. do 31 marca 1929 r. pobierany będzie na cele równowagi budżetowej nadzwyczajny dodatek, określony w art. 5 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 63, poz. 376), a pobierany w roku 1927 na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1926 roku (Dz. U. R. P. № 121, poz. 697), w wysokości 10⁰/₀ do uiszczanych w tym okresie podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych, względnie przymusowo ściąganych zaległości wyżej wymienionych danin.

Art. 2. Powyższy dodatek nie będzie pobierany do podatku dochodowego od uposażeń służbowych (dział II ustawy o państwowym podatku dochodowym Dz. U. R. P. z r. 1925 № 58, poz. 411), podatku od lokali i placów niezabudowanych, podatku majątkowego, daniny lasowej, opłat stemplowych, przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 98, poz. 570), opłat celnych, jak również do dodatków samorządowych.

Art. 3. Należności skarbowe, określone w art. 1 niniejszego rozporządzenia, które w dniu 31 marca 1929 r. będą stanowiły zaległość, z wyjątkiem należności, wymienionych w art. 2, pobrane zostaną w okresie po 31 marca 1929 r. łącznie z 10⁰/₀-wym nadzwyczajnym dodatkiem.

Art. 4. Obliczanie i pobór 10⁰/₀-go nadzwyczajnego dodatku należy do obowiązku tych organów skarbowych, względnie samorządowych, które są powołane do wymiaru i poboru odnośnych danin publicznych.

Art. 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.